



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**COLLATIO-||NVM SACRARVM|| LIBRI VIII.|| Tilmanni
Bredenbachij S. Th. D.||**

Bredenbach, Tilmann

Coloniae Agrippinae, 1592

VD16 B 7378

3. De Nicolaa quadam, à teterrimo dæmone obsessa, qui virtute sanctiſimi Sacramenti adiuratus, cum magno vlulatu & confusione eam reliquit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-65002](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-65002)

conus eiusdem tituli statuat illam sublatam confregit in puluerem, omnemque insidiantis astutiam superauit diuina maiestas.

De Nicloaa quaedam, à teterrimo Damone obsessa, quæ virtute Sanctissimi Sacramenti adiuratum, cum magno ululatu, & confessione eam reliquit. Ex R. D. VVilhelmi Damasi Lindani Episcopi Ruremundensis responsione ad Io. Campani Nestorizantis atque Calvinizantis libellum.

CAP. III.

ANno 1566. die 8. Februar. Feria 6, Nicolaæ Petri Obrij Lanij filia, vxor Ludouici Sartoris, oppido Picardie Veuino, ab apparente hominis sepulti, quasi aui sui, specie spiritu, siue plurimis potius dæmonibus correpta fuit, quæ tandem perducta Laudunum ad Reuerendissimum Episcopum Dominum Bursium, neq; solitis remedijs Ecclesiasticis, neque exorcismis, neque orationibus, aut signo sanctæ crucis liberari ab vniuersis potuit. Emigrauerant enim ad viginti sex, exorcismis venerandi Patris Petri Montani, ordinis sancti Domini.

Interrogatus igitur à Reuerendissimo dæmon, qui sibi nomē Beelzebub indiderat, cur illam pudicam ac Catholicam obsideret? Ingressus sum (inquit dæmon mēdax) hanc metreticulam D E O mandante, propter populi peccata, vt ostendam me esse diabolum, vt conuertam, sius obstinatores reddam Hugo-

6 COLLATION. SACRAR.

nottas, & vt omnes faciam vnum. Certè oportet, vt officium meum faciam, vt omnes faciam vnum. Cui Episcopus: Hoc præstare, est Domini I E S V, qui omnes vnum faciat. Cum nomen dæmonis inter cetera sacra coniurationis Christianæ mysteria exureretur, ipse prioribus aliquot diebus, in maledicta ac foeda conuitia accendebatur, sed postea non mouebatur isthac iniuria, sicuti nec signo S. Crucis, dicens se non exiturum. Denique illi Episcopus, posteaquam nec per Euangeliorum lectionem, nec orationes, neque coniurationes, non per tui nominis exustionem, neque per reuerendum sanctæ Crucis signum, neque vlla realia quam aut dicimus, aut facimus, vis emigrare, oportet vt tibi tuum Dominum ostendamus, atque præsentem exhibeamus, cuius potentia confestim te hinc expellam. Cui furiosa quadam respondit rabie diabolus, Quémnam? Tuúmne illum album Ioannem? Ton lean le Blanc? Verùm Episcopus blasphemiam reprehendens, Mentiris diabole, inquit, Est tuus Dominus, cui cogeris obedientiam præstare, quisnam te docuit isto conuitio illum appellare? cui diabolus, Ego quidem me ipse, inquit, atq; meos Hugenos ista nomina illum docui appellare, verum enim uerò, tum illi Episcopus, quia eum ita appellas, & tuos ita facis appellare, neque diuinitatem eius cognoscens, neque maiestatem reuer-

reueritus, quānam igitur de causa tantoperē illum exhorrescens trepidas, cum illum tibi ostendo? Quandoquidem tu illum ad eō contemnis, cū rnam oportet, vt tu ad illius aduentum decedas? cur non persistis eodem loco? quare tuis trepidans cedis castris? cur te ille fugat? Cui diabolus, Ha, ha, Tu ne dis pas tout, Il y a Hoc? Il y a Hoc? Tu non vniuersa (inquit) dicis, Est illud Hoc, Est illud Hoc, quā vocē sapē repetebat, summa cum auditorum admiratione, indicās diuinam illius orationis, Hoc est corpus meum, consecrationem. Reuerendissimus itaq; Episcopus sacrosanctā hostiam manu eleuatam ob oculos Nicolae Energumenaē ponebat, quamcunque in partem illa subito deflexisset, maligne spiritus Beelzebub (inquiēs) hostis capitalis Dei, adspice hic pretiosum corpus nostri Saluatoris & Domini Iesu Christi tui magistri, nunc ne verbum quidem loqueris amplius, Ego tibi mando in nomine & virtute pretiosi corporis nostri Saluatoris, & Domini Iesu Christi veri Dei & hominis hic praesentis; En tibi ipsum, vt tu confestim ex eas de corpore huius creaturae Dei, nulli mortalium noxam inferas, atque vt profundum inferni adeas, tuas luiturus poenas, & vt ne vnquā redeas. Exi maligne spiritus, exi: Ecce Dominus tuus, exi, mox diabolus, vt dixerat, ego exibo, sed redibo, sceminam miserimē ita distorsit, exagitauit, vexauit, vt ossa

8 COLLATION. SACRAR.

fragore quodam edito concuterentur, dirisq; spondylorum, lacertorum, & tiliarum cōtortionibus distorqueretur, horridumq; in modum dentibus frenderet, ad eò vt humanam omnem figuram exueret, inflata, crassior reddita, & vultu Bufonis colorem exprimente, faucibus hiantibus, ore ad aures dehiscēte, lingua ad mentum vsque protensa, oculos candelarū more inflāmatos exhibens, visuq; horribilis & abominabilis sese ad altitudinem sex pedum validorum viij. aut x. aut xv. hominum cluctabatur, terribiliter mugiens horridumq; ululans, in aère pendula hærebat, faciem auctens à sacrosancta Eucharistia, populū in Ecclesiæ area, & xystis pensilibus stantem toruē adspectans, vastamq; templi testitudinem, ad eò vt auderetur valida exspiratio, graue suspirium, & quædam veluti horrifonis venti ore illius exorta tempestas. Quem in modum codæmone cum sua xxix. dæmoniorum turma tandem emigrante, Nicolaa fuit euestigio liberata, vbi sacrosanctam degustasset Eucharistiam, quæ afflictissimam valetudinem restituit, atq; syncopen subiinde recurrentem stupendo miraculo iterum atque iterum adhibita persanauit.

Hanc de eadem Nicolaa historiam enarrat quoque D. Cornelius Gemma Louanien. Regius Medicus Professor. lib. 2. ca. 2. De naturæ diuinæ characteris,

L I B E R I.

vismis, quanquã dissimili & nonnihil diuersa oratione & stylo, cuius rei commemoratione non volui fraudare Lectorem, etsi prior narratio, sua constet certissima fide, & autoritate authentica.

Viderer (inquit D. Gemma mihi piaculum meriturus, si paterer silentio noctis inuolui splendidum miraculi genus (quo quis nomine vocet, non laboro) quod in vrbe Laudunensi Gallix ad veritatis firmamentum ante tot milium ora atque oculos, testatum voluit Deus. Actatis & formæ floridæ mulier, Nicolaa d' Aubrij, iam primum connubio iuncta, vitæ, & religionis integerrimæ, correpta dæmonio est, secundo Nouembris die, anni nunc labentis à Christo nato 1565. Quàm verò prodigiosa ipsius affectus specie, quãtis artibus dæmon quos ludos ediderit, quanta cum admiratione populi, cū Sacramenti Iesu Christi maiestate & gloria, plenius hi scripserunt, qui præsentibus omnia contèplati, regendæ custodiendq; mulieri præfuere: nam & horum vnus fide dignissimus vir, Canonicus d' Espinoy, mihi ob curatione antiqua necessitudine iunctus, & rē narrauit ordine, cū licuit corã, idemq; paulò post absens Gallicis libellis exaratã dono misit, aliorum quoq; celeberrimorum hominũ testimonijs, præcipuè tamen autoritate, atq; sigillo Parisiensis Episcopi confirmatam. Quod præcipuum est, dicam breuiter: Ostendit se prius foeminae hic genius malus in forma defuncti

10 COLLATION. SACRAR.

siue cadaueris, auum sese illius esse dictitans, postquam verò per sacerdotem vi verbi sacri exestuans, dæmonem se professus fuit, iam niger, hirsutus, ac longè supra quam dudum terribili specie rursus inuisit, subreptam quæ semel atque iterum, de loco in locum transtulit, demum post multa foris oblata phantasmata, præcipuè cati, aut scarabei, crabronis ipsummet iuuenulæ corpus obsedit. Hic blandius inter initia notos, ignotos pariter suis quemque nominibus compellare; multis, qui cōfessione sacra sese non expiassent, fanda infandaque detegere palam, donec exhibita per Sacerdotem hostia sacra, velut iniecto freno conticesceret. Nec tamen penitus cessit, Deo sic ad maiorem potentiæ suæ gloriam permittente, quin hostis ille humani generis, quæ laboranti foemina omnem remedij saluberrimam viam interceptet, eandem sæpè momento temporis, oculorum, aurium, oris officio & facultate priuarat. Sed appositus ille cælestis, siue angelicus panis, mox omni actionum earum vinculo liberavit. Visum operæpretium fuit laborantem theatro publico, & in conspectu plurium collocare, vbi diuersa vice verbis diuinis per antistites sacros axagiratus spiritus nequam, sese secundum à Lucifero dixit, nec solum habitare hoc domicilio, sed omnium numerum esse triginta, quod & expressis signis pro vero habitum fuit, cum translata paulò post ad Eccle-

siam

fiam D. Virginis, effulis precibus repente dæ-
 mones xxvi. vno agmine, atque in nimbi ni-
 grantis speciem defluxere; quod matris Chri-
 sti pietate in genus humanum, atque interces-
 sione, datum diuinitus, nemo vel cæcus ani-
 maduertat. Verè etenim, tu nobis quodcunq;
 bonum est, tu sceptrâ Iouemque concilias, tu
 das epulis accumbere diuûm, nimborumque
 facis, tempestatumque potentes. Non multo
 post tres alij in æde Sanctorum omnium ma-
 gno strepitu obsessam mulierem reliquerunt,
 eos fuisse ordinis tertij à Lucifero, ex ipsorû
 professione constabat. Permanfit omnium prin-
 ceptis, quamuis inuitus (vt ipse coactus prodi-
 dit) prædicens insuper, quibus signis quisque
 discessum suum, plenamq; liberationem mu-
 lieris in proximo esse cognosceret, neque id
 prius futurum esse, quàm Laudunensis Episco-
 pi opera pelleretur: interea nō cessabant pub-
 lici ritus, & sacra solemnia, quibus quãdo in-
 tererat, tanta mox figurarum in habitu foemi-
 næ secuta peruersio, tam horrenda facies visa
 est, vt omnem scribendi vim, omnemque trãs-
 scendat mortalium fidem, iam moles triplo,
 quadruplo auctior, iam nares, oculi recurui,
 flammæ, horrendum intuentes, oui quantita-
 te extuberant foras, lingua oris hiatus amplissi-
 mo, nunc ad sternum pectoris vsque, nunc ad
 aures & tempora, in omnem dimensionem vi-
 brata torquetur, caput orbicularim spinã ver-
 sus,

sus, & crura cōuulsum rapitur, vt nisi octo aut
 nouem ministris coërcita teneatur, rursus ab-
 repta cunctorū oculos & manus euadat. Vnū
 asylum his omnibus in salutari nectare cor-
 poris Dei viui, cuius præpotenti radio, ceu so-
 lis accessu, raptim illæ nocturnæ tenebræ va-
 nescebant. Quanquam tum risu, tum admira-
 tione dignissimum, quòd interrogatus subin-
 de, cur vultum auerteret fœminæ, cum facta
 fierent, quia me (inquit) Ioannis Candidi ter-
 ret imago, quem tamen egrè nunc dominum,
 atque magistrū agnosco meum. sed cur eum
 sic nominas? respōdit: Sic nominare docui pro-
 fessores Euangelij nouos, quanquam isthic sit
 tamen Hoc, ita abrupta periodo illud innuēs,
 Hoc est corpus meum, &c. Sed rursus cum tu-
 te mendaciorum sis omnium parēs & artifex,
 quis tibi vel vera dicenti credet? Verum, ait,
 natura non eloquor, sed veritatem nunc co-
 ætus aliunde, vt mutuo sumpsi, momordit hic
 lusus insigniter, quibus de veritate Sacramen-
 ti contraria insedit opinio. Conati sunt alij ad
 artem magicam, alij ad naturalem affectionis
 speciem relegare, sed nequicquam, magnus e-
 rat cōcursus vndique spectatorum, comple-
 tur vici, fora, templa, porticus, ac penè de cau-
 sa disceptantibus varie, ad seditionem res pro-
 gressa est. Luctatam semel mulierem cum ip-
 so medico ferunt, quem & pugnis affectum
 dimisit cum ignominia, palam post confite-

te dæmone, quo pacto medicus idē, cum magno discrimine laborantis, octo grana Antimonij clam in os iecisset, quæ, quia non satis comminuta porrexit, per vomitum reddidisse, alioqui per posticā exitura. Adhibitæ sunt & ligaturæ frictions, cucurbitæ, sectiones variæ, vnguenta, emplastra, antidota, tentatæ omnes Machaonis attes, nulla viam fortuna regit, cessere magistri Phyllirides, Chiron, Amathaomusque Melampus, vna salus in corpore Saluatoris: nam demum oblato sacramento, dies continuos tres per episcopum Laudunē. tum precibus, aliisq; diuinis officiis, ita compressus spiritus nequam, qui se Beelzebub nominarat, quanquam paulo antè supra solitum efferator, concussam mulierē fatigasset, nunc subito tamen 8. Febr. die veneris, (sed prius edito signo, quod prædixerat dudum) victus erupit, terribili tonitru, vlulatu, fumo, flammaque sulphurea, templi fastigium complens, vt vel à multis ab vrbe passibus audiretur, ac tum primò (quod nunquam ante pro arbitrio mouerat) sinistro brachio restituto, certum liberationis suæ argumentum mulier dedit, adductus manibus, crucis amplexa imaginem, toto corpore in genua reclinato, rorulentos oculos ad sydera subrigebat; vultu insuper ipso iam non mortale quid amplius relucente, sed cuiusdam diuinitatis radio, ac splendore pulchritudinis aucto supra modum. Lachrymæ

præ gaudio, tum parētibus, atque amicis, tum
spectatoribus Christo fidelibus exsilierunt.
Multis eo spectaculo mentis oculi sunt aperti,
multis ad supplicij grauitatem, animus factus
est obstinator. Pompæ, & gratiarum actio-
nes habitæ meritò beneficij tanti, quæ vi-
ctoriam verbi ac veritatis, tam apertam con-
tra Sathanam, eiusque prætextatos, ac ho-
minum specie laruatos artifices celebrarent.
Viuit incolumis hæc eo quò scripsi tempore,
valetque pancreaticè, cum marito iucundissi-
mè degens, vt iam tertiæ prolis enixa, mater
existat anno 1573, diuturnis illi à liberatione
spiritus mali residebat in corpore languor, per
vices inrudescens, qui tamen à medicamen-
tis acerbior factus, à sacris officiis denuò mite-
scbat. Vndè res agitata amplius per hæreti-
cos, Cond'rum principem mouit, eoque dela-
ta mulier prædictorum omnium fidem fecit.
Multis præterea malorum machinis vltro ci-
troque iactata miserè, regis tãdem Caroli, qui
ipsum Laudunum venit, autoritate compo-
nitur, omniq; bonorum cumulo restituta
est, &c.

*S. Bernardus, virum quondam maleficiis demoniis
vexatum, superposito capiti, eius vasculo S. S. Eu-
char. continente, perfectè sanitati reddit. VVihel-
mus abbas S. Nicodoricæ Remensis lib. 1. cap. 10. in
vita S. Bernardi.*